

CONSELL VALENCIÀ

(**V**) de CULTURA

PALAU DE FORCALLÓ · Museu, 3 · 46003 València · cvc@gva.es · www.gva.es/cvc/

El documental *Alfaro, l'art compromés*, de Vicent Tamarit, al CVC

En un passe restringit per a membres i premsa, abans de l'emissió per Àpunt

Palau de Forcalló. València, 24 d'octubre de 2019.- Encara que els drets d'emissió d'este documental pertanyen a Àpunt, la televisió pública valenciana ha autoritzat un passe restringit de l'obra per als membres del Consell Valencià de Cultura i la premsa abans d'emetre'l en obert en una data no determinada encara.

Andreu Alfaro (1929-2012), que va ser membre i vicepresident del Consell Valencià de Cultura (1985-1990), és potser l'escultor valencià més important de la segona meitat del segle XX i el més reconegut internacionalment, amb una obra estesa per moltes ciutats del món. Membre del *Grup Parpalló* (1957), durant aquella dècada es va relacionar amb artistes com Michavila, Bayarri i Soria, o amb intel·lectuals com Fuster, Ventura i Iborra, quan començava a pintar de manera autodidacta, sense orientació específica. Precisament aquell any de 1957 va ser el de la seua primera exposició individual a la Sala Mateu de València.

En els anys seixanta la seua obra va començar a ser mundialment reconeguda des que va exposar en la Biennal de Venècia de 1966, i això va passar quan començava a treballar els metalls de manera intensiva, cosa que no va deixar de fer fins al final de la vida. Entre les obres importants destaquen *La rella* (1961), *La veu d'un poble* (1965) i *Catalan Power* (1975), o la construcció de les *Columnes de Bellaterra* a la UAB (1999), sempre amb una atenció especial a l'espai públic on l'escultura havia de ser instal·lada. I era reconegut amb el Premi d'Honor Jaume I (1980) i el Premi Nacional d'Arts Plàstiques (1981), entre altres.

El realitzador i cineasta Vicent Tamarit, que ha presentat el documental, dóna en *Alfaro, l'art compromés*, una visió de l'escultor en què vida i obra es conjuguen de tal manera que esdevenen indestriables. Amb fotos i pel·lícules tretes de l'arxiu familiar i intervencions d'Emili Giralt, Carmen Alborch i Tomás Llorens, entre altres, la figura d'Andreu Alfaro va creixent en el treball de Vicent Tamarit a poc a poc arrelada entre el fonament familiar, la tradició valencianista i republicana, la comprensió de l'art contemporani i la realitat social i política que li va tocar viure. I, entre tot això, la seua recerca, en l'art clàssic, de les fonts inspiradores de la seua obra radicalment contemporània, valenciana i internacional.